

Arrest

nr. 229 121 van 21 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Annick HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 september 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 mei 2019 een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. Naar aanleiding van het vingerafdrukkenonderzoek werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken op 6 november 2017 werden afgenomen in Italië. Dit onderzoek toonde ook aan dat verzoeker op 15 november 2017 internationale bescherming aanvroeg in Italië, op 7 maart 2018 in Frankrijk en op 28 januari 2019 in Luxemburg.

1.3. Op 19 februari 2019 richtte Luxemburg een verzoek tot overname aan Italië op grond van artikel 18.1.(b) van de Dublin-verordening. Op 1 april 2019 werd hij aan Italië overgedragen.

1.4. Op 28 juni 2019 werd een verzoek tot terugname gericht aan Italië. Italië beantwoordde dit verzoek niet binnen de door artikel 25(1) van de Dublin III-verordening gestelde termijn van twee weken, zodat het op 13 juli 2019 verantwoordelijk werd voor de terugname van verzoeker.

1.5. Op 12 september 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te

heten(1):

naam : F.A.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(1) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer F.A., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, bood zich op 30.04.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 03.05.2019 een verzoek om internationale bescherming in en legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 06.11.2017 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Crotone).

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 15.11.2017 internationale bescherming vroeg in Italië (Treviso), op 07.03.2018 in Frankrijk en op 28.01.2019 in Luxemburg.

De betrokkene werd gehoord op 26.06.2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene stelde dat hij Eritrea op 26.06.2015 verliet en via Ethiopië en Soedan naar Libië reisde. Na een verblijf van anderhalf jaar verliet hij Libië per boot om vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen te reizen via Italië. In november 2017 vroeg hij internationale bescherming in de stad Treviso in de regio Veneto. In januari 2018 verruilde hij Italië voor Frankrijk waar hij ook een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 27.01.2019 trok hij vanuit Frankrijk naar Luxemburg waar hij ook internationale bescherming vroeg en vanwaar hij op 01.04.2019 naar Italië werd verwijderd. Op 06.04.2019 verliet hij Italië opnieuw en na een verblijf van 3 weken in Frankrijk vervolgde hij zijn weg naar België, dat hij sindsdien niet meer verliet.

De betrokkene stelde dat hij zijn keuze om internationale bescherming te vragen in België willekeurig was. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië en in de andere landen, waar hij verbleef, niet goed werd behandeld en geen toekomst heeft.

De Luxemburgse instanties deelden mee dat Italië op 19.02.2019 conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemde met de terugname van de betrokkene en dat de betrokkene op 01.04.2019 aan de Italiaanse instanties werd overgedragen.

Op 28.06.2019 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord wat betekent dat Italië conform artikel 25(2) op 13.07.2019 verantwoordelijk werd voor de terugname van de betrokkene.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De betrokkene vroeg op 28.01.2019 internationale bescherming in Luxemburg. Luxemburg deelde mee dat het op 19.02.2019 een akkoord tot terugname van de betrokkene ontving van Italië. Dit betekent dat Italië op het ogenblik van het ontvangst van het verzoek tot terugname van Luxemburg kennis had van het Eurodacresultaat met betrekking tot Frankrijk gezien de betrokkene reeds op 07.03.2018 internationale bescherming vroeg in Frankrijk. Het feit dat Italië instemde met het verzoek van Luxemburg impliceert dat Italië Frankrijk niet verantwoordelijk achtte en we er van kunnen uitgaan dat ook Frankrijk Italië verzocht de betrokkene terug te nemen.

De betrokkene voerde tegen een overdracht aan dat hij niet alleen in Italië, maar ook in de andere lidstaten slecht werd behandeld. We merken op dat de betrokkene op geen enkele manier concretiseerde waaruit die vermeende slechte behandeling bestond en verder geen bijkomende elementen aanvoerde die volgens hem in geval van een overdracht aan Italië wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het feit dat een terugkeer naar een staat, waar de economische situatie van de betrokkene minder zal zijn dan in de overdragende staat vormt op zich geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM. We kunnen hieromtrent verwijzen naar het arrest van het EHRM in de zaak Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië van 02.04.2013, § 70: "The Court further reiterates that the mere fact of return to a country where one's economic position will be worse than in the expelling Contracting State is not sufficient to meet the threshold of ill-treatment proscribed by Article 3 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no. 53080/07, § 14, 27 April 2010 and, *mutatis mutandis*, *N. vs. the United Kingdom* [GC], no. 26565/05, § 42, ECHR 2008)...".

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Italië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in de arresten in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen verzoekers voor internationale bescherming, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, nr. 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 28.06.2019 verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

We wensen op te merken dat de Italiaanse instanties op 19.02.2019 instemden met een Luxemburgs verzoek tot terugname van de betrokkene en dit met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

De betrokkene werd op 01.04.2019 door de Luxemburgse instanties aan Italië overgedragen, maar verliet het land naar eigen zeggen reeds na 5 dagen opnieuw.

Middels het impliciete akkoord van 13.07.2019 zijn de Italiaanse instanties verantwoordelijk voor de terugname van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Italië.

De Italiaanse instanties zullen na overdracht het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Italië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM waardoor er dient te worden uitgegaan dat de Italiaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Italië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S.

tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Italië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Caterina Bove, "Asylum Information Database - Country Report : Italy - 2018 Update", laatste update op 16.04.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>), het rapport van Danish Refugee Council en Swiss Refugee Council ("Mutual Trust is still not enough", Bern/Kopenhagen, 12 december 2018, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.refugeecouncil.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/monitoreringsrapport-2018>) en het rapport "Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie" (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019, <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/dublin/italien/190517-auskunft-italien-fr.pdf>).

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione").

Het AIDA-rapport stelt dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek (pagina 57). Hieromtrent merken we op dat de Italiaanse instanties al eerder instemden met de overdracht van de betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Derhalve zijn er geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene niet opnieuw toegang zal worden verleend tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport meldt dat de mogelijkheid bestaat dat de bevoegde diensten (de Territoriale Commissies) dossiers van personen, die reeds een verzoek indienden in Italië en niet opdaagden voor het gehoor, hebben opgeschort. In dat geval kan de verzoeker vragen te worden gehoord ("In "take back" cases where the person had already lodged an asylum application and had not appeared for the personal interview, the Territorial Commission may have suspended the procedure on the basis that the person is unreachable (irreperibile). He or she may request a new interview with the Territorial Commission if a termination decision has not already been taken after the expiry of 12 months from the suspension of the procedure", pagina 58).

Het AIDA-rapport maakt gewag van belemmeringen wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018", pagina 30). Hieromtrent merken we op dat de betrokkene reeds als verzoeker werd geregistreerd en toegang kreeg tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvinidecreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge van deze hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen.

Het bovenvermelde rapport van OSAR van 08.05.2019 laakt dat aan Italië overgedragen personen niet meer in het voormalige SPRAR-netwerk, maar in gewone opvangcentra zullen worden opgevangen (pagina 21). Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het vroegere SPRAR en heden SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de circulaire van de Italiaanse instanties van begin 2019 waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019).

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat tussen 01.01.2019 en 08.09.2019 5709 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (cfr. <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/71220>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het bovenvermelde rapport van Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council doet net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag van het wedervaren van aan Italië overgedragen personen. Het betreft gevallen van gezinnen en personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. We benadrukken dat dit rapport specifiek betrekking heeft op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In het geval van de betrokkene werd niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de betrokkene wat betekent dat dit rapport niet aannemelijk maakt dat de betrokkene na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

De auteurs van het AIDA-rapport verwijzen naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt een toename van het aantal personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome (pagina 57). In verband hiermee merken we op dat niet wordt geduid in welke hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren.

Het AIDA-rapport geeft aan dat qua levensomstandigheden niet alle opvangcentra over een kam kunnen worden geschoren en de omstandigheden verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100).

Verder merken we op dat de Italiaanse regering op 23.01.2019 de intentie uitsprak grote centra te sluiten en verzoekers onder te brengen in kleinere faciliteiten ("At a press conference of 23 January 2019, the Ministry of the Interior explained the need to close down large centres and to accommodate migrants in smaller centres because they are easier to control", pagina 94, Ministry of Interior, 'Presentati, al Viminale, i dati aggiornati sull'immigrazione', 23 January 2019, available in Italian at: <https://bit.ly/2VZf2r7>).

Het AIDA-rapport bericht dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 57). Ook in het OSAR-rapport wordt hiernaar verwezen en wordt gesteld dat aan Italië overgedragen personen op deze manier worden verhinderd terug toegang te krijgen tot de opvangstructuren (pagina's 13 en 14).

Het Italiaanse Wetgevend Besluit 142/2015 van 18.08.2015 zette de Opvang- en Procedurerichtlijnen om in nationale wetgeving. Artikelen 13 en 23(1) van dit besluit stellen dat een intrekking van opvang kan worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur- van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen.

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", pagina 87).

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Het wijzen op het feit dat in Italië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dd. 26.06.2019 last te hebben van stress. Hij maakte geen gewag van andere gezondheidsproblemen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Het oordeel van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 heeft geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties dienen te worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie in Italië en benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat in het geval van de betrokkene naast het enkele feit verzoeker van internationale bescherming te zijn een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in een bepaald geval garanties dienen te worden gevraagd. Een dergelijke bijkomende factor werd in het geval van de betrokkene niet aangetoond.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van de materiële motiveringsplicht

De verwijderingsbeslissing rust op de achterliggende overweging dat Italië een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden.

De Italiaanse asielprocedure getoetst aan richtlijnen

Een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure is in strijd met de Procedurerichtlijn van 2013:

- *Eén strijdig aspect betreft de gang van zaken aangaande de organisatie van een gehoor. De asielzoeker wordt bijvoorbeeld niet standaard bijgestaan door een tolk. Dit terwijl de Procedurerichtlijn bepaalt dat de asielzoeker gebruik moet kunnen maken van de diensten van een tolk indien een goede communicatie dat vereist.*
- *Het is daarnaast niet duidelijk of de asielzoeker in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten.*
- *Daarnaast wordt de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar gemaakt in een taal die de vreemdeling redelijkerwijs kan geacht worden te begrijpen.*
- *Overeenkomstig de Procedurerichtlijn dient een lidstaat in principe binnen 6 maanden een eerste beslissing te nemen. Ik vele gevallen heeft er dan nog geen nader gehoor plaatsgevonden.*
- *Als er beschikkingen worden genomen, ontbreekt in de meeste gevallen een deugdelijke motivering, met name als gevolg van een volstrekt onvoldoende inhoudelijk gehoor voor wat betreft de asielmotieven.*

Opvang van asielzoekers in Italië

Het Italiaanse opvangsysteem laat te wensen over. De Italiaanse overheid gaat ervan uit dat de vreemdelingen voor zichzelf dienen te zorgen. Er is slechts een kleine minderheid die toegang krijgt tot de opvangprojecten. Of men recht op opvang krijgt, hangt veelal af van de gemeente waar de asielzoekers zich bevinden en of in die gemeente een integratieproject bestaat.

Zorgdragen voor opvang is een verplichting die vervat zit in artikel 13 Opvangrichtlijn.

De DVZ kan niet zomaar voorbij gaan aan de vele moeilijkheden voor vluchtelingen in Italië.”

2.2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM

Artikel 3 EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Bij terugkeer naar Italië loopt verzoeker het risico blootgesteld te worden aan een onmenselijke/vernederende behandeling, wegens de tekortkomingen in het systeem – en dit in het bijzonder gelet op zijn kwetsbaar profiel (medische en psychische problemen).

Een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM moet op zich voldoende zijn om verzoeker niet terug te sturen naar Italië.

Verzoeker werd in het verleden reeds slachtoffer van het falende Italiaanse systeem – hij kreeg geen medische bijstand voor zijn psychische problemen.

Zie het Aida rapport van 2017, update 16.04.2019,

1. Practical obstacles to access to health care

The right to medical assistance is acquired at the moment of the lodging of the asylum application but very often the exercise of this fundamental right is hindered and severely delayed, depending upon the attribution of the tax code assigned by Questure when lodging the asylum application. This means that it reflects the delay in lodging the asylum claim, which corresponds to several months in certain regions (see Registration). Pending enrollment, asylum seekers only have access to medical treatment ensured by Article 35 TUI to irregular migrants: they have access to emergency care and essential treatments and they benefit from preventive medical treatment programmes aimed at safeguarding individual and public health. 477 Asylum seekers have to register with the national sanitary service in the offices of the Local Health Board (Azienda sanitaria locale, ASL) competent for the place they declare to have a domicile. 478 Once registered, they are provided with the European Health Insurance Card (Tessera europea di assicurazione malattia, TEAM), whose validity is related to the one of the permit of stay. Registration entitles the asylum seeker to the following health services: - Free choice of a general doctor from the list presented by the ASL and choice of a paediatrician for children (free medical visits, home visits, prescriptions, certification for access to nursery and maternal schools, obligatory primary, media and secondary schools); - Special medical assistance through a general doctor or paediatrician's request and on presentation of the health card; - Midwifery and gynaecological visits at the "family planning" (consultorio familiare) to which access is direct and does not require doctors' request; and - Free hospitalisation in public hospitals and some private subsidised structures. Whereas delays in the issuance of health cards had been exacerbated in 2016 due to the attribution of special tax codes to asylum seekers other than the ones attributed to other people, consisting in 476 Article 34 TUI; Article 16 PD 21/2015; Article 21 Reception Decree. 477 Article 21 Reception Decree; Article 16 PD 21/2015. 478 Article 21(1) Reception Decree, citing Article 34(1) TUI; Accordo della Conferenza Stato-Regioni del 20 dicembre 2012 "Indicazioni per la corretta applicazione della normativa per l'assistenza sanitaria alla popolazione straniera da parte delle Regioni e Province Autonome italiane". 105 numerical and not alphanumeric codes, 479 no such obstacles were reported with regard to access to health cards in 2017 and 2018. These problems persist with regard to access to other social rights, however. The right to medical assistance should not expire in the process of the renewal of the permit of stay, 480 however in practice, asylum seekers with an expired permit of stay have no guarantee of access to nonurgent sanitary treatments for a significant length of time due to the bureaucratic delays in the renewal procedure. This also means that where asylum seekers do not have a domicile to renew their permit of stay, for example because their accommodation right has been revoked, they cannot renew the health card. Medical assistance is extended to each regularly resident family member under the applicant's care in Italy and is recognised for new-born babies of parents registered with the National Health System. 481 Regarding the effective enjoyment of health services by asylum seekers and refugees, it is worth noting that there is a general misinformation and a lack of specific training on international protection among medical operators. 482 In addition, medical operators are not specifically trained on the diseases typically affecting asylum seekers and refugees, which may be very different from the diseases affecting Italian population. One of the most relevant obstacles to access health services is the language barrier. Usually medical operators only speak Italian and there are no cultural mediators or interpreters who could facilitate the mutual understanding between operator and patient. 483 Therefore asylum seekers and refugees often do not address their general doctor and go to the hospital only when their disease gets worse. These problems are worsening due to the adverse conditions of the accommodation centres and, as highlighted by MSF in the Fuori Campo reports published in March 2016 and February 2018, the informal accommodation in different metropolitan areas. 48

Artikel 3 EVRM is een hogere rechtsnorm die tot doel heeft de rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie EHRM 21.01.2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker verwijst daarnaast naar relevante landeninformatie, teneinde de wantoestanden in Italië (en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM) aan te kaarten:

- "(...) the Committee remains concerned at reports of ill-treatment and excessive use of force by the police when taking the fingerprints of newly arrived asylum seekers and migrants. (...) Also of concern

are the reportedly substandard living conditions in several reception centres for asylum seekers and irregular migrants, including 'crisis centres' and centres for unaccompanied children, and the fact that women and minors are not always provided with separate accommodation, due to limited facilities. There is also a lack of clear guidelines, procedures and division of responsibilities with regard to the identification of vulnerable people and individuals in need of international protection." (UN Committee Against Torture (CAT), Concluding observations on the fifth and sixth combined periodic reports of Italy, 21 november 2017, CAT/C/ITA/CO/5-6, <http://www.refworld.org/docid/5a291e034.html>)

- "There are still shortcomings in gaining access to the asylum procedure. In Milan (and until recently also in Rome), a kind of residence permit (*dichiarazione di ospitalità*) is still required to apply for asylum. In both Milan and in Rome it can take several months for an asylum application to be formally registered (*verbalizzazione*). During this time, asylum seekers are not guaranteed a place to live."

"The system is directed at individuals who enter Italy via the Mediterranean and apply for asylum directly on arrival. As Dublin returnees only represent a small share of arrivals in Italy, there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system. This may be one reason why Dublin returnees are treated differently and the statements of our interview partners did not always concur either with each other or with the specific experience of people who have been transferred to Italy under the Dublin III Regulation. Dublin returnees therefore constitute a special case in the Italian reception system."

"Many people therefore end up homeless or living in squats and slums. The delegation paid another visit to Selam Palace, a squat in Rome, which is home to 10001200 people, mainly from the Horn of Africa, including families and single mothers with children. The house is managed by a committee. The living conditions are not child-sensitive, and women are exposed to the risk of sexual assaults. People with mental illness are not accepted in the squat if their conduct is not socially acceptable. Large numbers of homeless refugees can be seen in Rome in particular, and many sleep under a projecting roof at the Termini railway station at night. According to estimates, some 20 percent of residents of informal accommodation have never had access to the Italian reception system."

"Access to health care is restricted in practice by the fact that many asylum seekers and people with protection status are not informed about their rights and the administrative procedure to obtain a health card."

"In the opinion of OSAR, there are still systemic shortcomings in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. As a result, reception and access to the asylum procedure are not always guaranteed. Italy therefore fails to meet its obligations resulting from EU directives and international law. Italy still does not have a coherent, comprehensive and sustainable reception system. Reception is based on short-term emergency measures and is highly fragmented. Accordingly, the interfaces often do not function well either, something that emerged as one of the central problems during the fact-finding visit. In addition, this could mean an imminent violation of Art. 3 ECHR in individual cases and arising from the individual circumstances." OSAR; "Reception conditions in Italy Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", aug2016, <http://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>

- "However, their experiences clearly demonstrate that there are substantial difficulties for applicants transferred to Italy, because their treatment and accommodation varies in quality. It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Regulation will receive from the Italian authorities" Zie verder voor specifieke voorbeelden van tekortkomingen Danish Refugee Council, Is Mutual Trust Enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy, 9 February 2017, <http://www.refworld.org/docid/58a1a9a94.html>

- "Since summer 2015 when I started getting involved in Ventimiglia, there has been an increasing criminalization of solidarity. It was not possible to get closer to people arriving in the station, there would be police everywhere and, being a small place where everyone knows each other's faces, they could stop you just because you would be walking around the station."

There has been intimidation (verbal, sexually charged for women) on the street, in police cars, in police office, beatings (several occasions, especially in the summer 2016), gassing people and detention in the

police office for all night for just passing by on the street (maybe too close to the station, or to migrants' gathering areas).

Local media coverage is demonizing groups/individuals for assisting migrants, harassment by certain parts of civil society (right-wing members) and unreasonable fines/detention of people without a judiciary approval."

"Police comes to informal camps and take away tents and other supplies such as blankets etc. and identifies volunteers threatening them with accusations such as 'complicity in illegal immigration'. Identifications of migrants and volunteers are happening more frequently and more and in an unfriendly and threatening way" PICUM, Platform for Coordination of Undocumented Migrants, January 2018, <http://picum.org/testimonies-people-share-stories-accused-intimidated-punished-helping-migrants/>

Besluit: de motivering door de DVZ is niet afdoende en schendt artikel 3 EVRM."

2.2.3. Beide middelen worden, gelet op hun samenhang, samen behandeld.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220).

De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari

2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, dat een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III - Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het

bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd.

Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU). De verzoekende partij dient aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.4. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De gemachtigde motiveerde hieromtrent:

“De betrokkene werd gehoord op 26.06.2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene stelde dat hij Eritrea op 26.06.2015 verliet en via Ethiopië en Soedan naar Libië reisde. Na een verblijf van anderhalf jaar verliet hij Libië per boot om vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen te reizen via Italië. In november 2017 vroeg hij internationale bescherming in de stad Treviso in de regio Veneto. In januari 2018 verruilde hij Italië voor Frankrijk waar hij ook een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 27.01.2019 trok hij vanuit Frankrijk naar Luxemburg waar hij ook internationale bescherming vroeg en vanwaar hij op 01.04.2019 naar Italië werd verwijderd. Op 06.04.2019 verliet hij Italië opnieuw en na een verblijf van 3 weken in Frankrijk vervolgde hij zijn weg naar België, dat hij sindsdien niet meer verliet.

De betrokkene stelde dat hij zijn keuze om internationale bescherming te vragen in België willekeurig was. Hij uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn verzoek door de Italiaanse instanties omdat hij in Italië en in de andere landen, waar hij verbleef, niet goed werd behandeld en geen toekomst heeft.”

En verder:

“De betrokkene verklaarde tijdens het gehoor dd. 26.06.2019 last te hebben van stress. Hij maakte geen gewag van andere gezondheidsproblemen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een

risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Italië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

Verzoeker betwist deze motieven niet. Hij stelt in het verzoekschrift enkel dat hij in het verleden reeds slachtoffer werd van het falende Italiaanse systeem. Deze stelling, die hij geenszins naar voren bracht tijdens het horen door de politie of in het gesloten centrum of ter gelegenheid van het invullen van de vragenlijst, licht hij geenszins verder toe. Hij beperkt zich dan ook tot niet meer dan een blote bewering.

Waar verzoeker in het feitenrelaas nog uiteenzet dat hij na de overname vanuit Luxemburg in Italië een zelfmoordpoging heeft ondernomen, gaat het hier om een loutere verklaring die pas voor het eerst in het verzoekschrift wordt gedaan. Uit de vragenlijst “bijzondere noden” d.d. 26 juni 2019 in het administratief dossier, blijkt niet dat hij enige bemerking heeft gemaakt die kan wijzen op bijzondere noden. Ook in de “Verklaring DVZ” in het administratief dossier vermeldde hij met betrekking tot zijn gezondheidstoestand “Goed, ik heb alleen last van stress” (vraag 32) en met betrekking tot de redenen die zich verzetten tegen een overdracht: “In de landen waar ik eerder was werd ik niet goed behandeld en is er geen toekomst voor mij.” (vraag 33). In het “attest psychologische opvolging” d.d. 18 november 2019 dat verzoeker bij het verzoekschrift voegt, blijkt enkel dat er in het terugkeercentrum een intakegesprek plaatsvond met een psychologisch consulent en dat er een opvolging werd opgestart. Er wordt echter evenmin melding gemaakt van een bijzondere problematiek of kwetsbaarheid.

Het administratief dossier, noch het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift bevat aldus voldoende elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de motieven die betrekking hebben op haar individuele situatie foutief of kennelijk onredelijk zijn of een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

2.2.5. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielaanvragen. De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.6. Aangaande de toegang tot de asielprocedure motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker in Treviso (Italië) een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 15 november 2017. De Italiaanse overheden stemden op 19 februari 2019 uitdrukkelijk in met een Luxemburgs verzoek tot terugname. In de huidige zaak werd het terugnameverzoek stilzwijgend aanvaard op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-Verordening en is Italië op grond van artikel 18(2), §1 van de Dublin III-verordening verplicht om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. In de bestreden

beslissing wordt gewezen op de internationale verplichtingen van Italië en naar het reeds hoger uiteengezette interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De verwerende partij verwijst verder naar twee toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties die zij grondig heeft geanalyseerd, met name: - Caterina Bove, *"Asylum Information Database - Country Report : Italy - 2018 Update"*, laatste update op 16.04.2019, (hierna: AIDA-rapport); en *"Situation actuelle pour les personnes requérantes d'asile en Italie"* (Margarite Zoetewij en Adriana Romer, OSAR, 08.05.2019 (hierna: OSAR-rapport).

Aan de hand van het AIDA-rapport wordt gemotiveerd dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van of al dan niet al een verzoek om internationale bescherming in Italië werd ingediend en of er al een beslissing werd genomen (pagina 57). Op grond van de vaststelling dat de Italiaanse instanties al eerder instemden met de overdracht van verzoeker, oordeelt de verwerende partij dat er geen reden is om aan te nemen dat hij niet opnieuw toegang zal worden verleend tot de procedure tot internationale bescherming. De mogelijkheid bestaat dat de dossiers van personen, die reeds een verzoek indienden in Italië en niet opdaagden voor het gehoor, worden opgeschort. In dat geval kan de verzoeker vragen te worden gehoord (pagina 58). Waar het AIDA-rapport gewag maakt van belemmeringen wat betreft de toegang tot de procedure (*"Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018"*, pagina 30), wordt herhaald dat verzoeker in Italië reeds werd geregistreerd en toegang kreeg tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming te Italië niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, noch toont zij aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en evenmin maakt zij aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Verzoeker voert aan dat de Italiaanse asielprocedure op een aantal punten in strijd is met de omzetting van onder meer de Procedurerichtlijn uit 2013. Hij stelt in dit verband dat een asielzoeker tijdens het gehoor niet standaard wordt bijgestaan door een tolk, dat het niet duidelijk is of de asielzoeker in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten, dat de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar wordt gemaakt in een taal die de asielzoeker redelijkerwijs begrijpt, dat er binnen termijn van zes maanden veelal nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen en dat een deugdelijke motivering ontbreekt in de meeste beschikkingen als gevolg van een onvoldoende inhoudelijk gehoor.

Vooreerst blijkt dat verzoeker volledig in gebreke blijft zijn betoog te staven met concrete stukken. Hij duidt op geen enkele wijze op basis van welke rapporten hij zich steunt om deze kritiek naar voor te brengen. Hiermee verhindert hij zelf de Raad een concrete toetsing dienaangaande door te voeren. De Raad merkt op dat in het AIDA-rapport wordt vastgesteld dat in de praktijk asielzoekers systematisch worden geïnterviewd door de bevoegde autoriteiten. In dit rapport leest de Raad niet dat de asielzoeker niet in staat is om de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten. Er wordt verder inderdaad gewag gemaakt van een tekort aan beschikbare en gespecialiseerde tolken. Er blijkt evenwel niet dat dit tot gevolg heeft dat asielzoekers verstoken blijven van tolkdiensten of dat deze ondermaats zouden zijn. Het rapport geeft uitdrukkelijk aan dat in de praktijk tolken beschikbaar zijn voor het persoonlijk interview. Er blijkt niet dat er geen toegang is voor asielzoekers tot degelijke tolkdiensten en evenmin dat het tekort aan beschikbare en gekwalificeerde tolken dermate nijpend is dat het er toe leidt dat het recht op een adequate asielprocedure in het gedrang dreigt te komen. Bovendien wordt in het rapport vermeld dat specifiek aandacht wordt besteed aan tolken die optreden tijdens het interview, dat een "Code of Conduct for interpreters" wordt opgesteld. (AIDA-rapport, p. 39) De verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete passages in rapporten aan dat het inhoudelijke gehoor onvoldoende is en in het verlengde hiervan er sprake is van onvoldoende gemotiveerde beslissingen. De Raad ziet verder ook geen concrete gronden om aan te nemen dat een asielzoeker in Italië niet in de mogelijkheid zal zijn om kennis te nemen van de inhoud van (een) beslissing(en) die inzake zijn verzoek om internationale bescherming word(t)(en) genomen. Het gegeven dat Italië er mogelijk niet in slaagt om binnen de vooropgestelde richttermijnen een beslissing in eerste aanleg te nemen aangaande een verzoek om internationale bescherming, wijst er verder nog niet op dat de Italiaanse autoriteiten

dergelijke verzoeken niet aan een kwalitatief inhoudelijk onderzoek onderwerpen en evenmin dat zij er niet in slagen om dergelijke verzoeken binnen een redelijke termijn te behandelen.

De verzoekende partij stelt ook, onder verwijzing naar het OSAR-rapport dat er tekortkomingen zijn in de toegang tot de asielprocedure. Zij stelt dat zowel in Rome als in Milaan het maanden kan duren voor de formele registratie van de asielaanvraag rond is. Eveneens wijst zij op het AIDA-rapport en citeert zij de vaststelling dat de belangrijkste problemen die Dublinterugkeerders ervaren wanneer zij terug worden gestuurd naar Italië betrekking hebben op de opvangcondities en mogelijke obstakels betreffende de toegang tot de asielprocedure, die echter problemen vormen voor alle asielzoekers.

De Raad stelt vast dat uit het AIDA-rapport en het OSAR-rapport weliswaar blijkt dat er zich problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat om volgende redenen:

1) uit het AIDA-rapport blijkt dat er grote regionale verschillen zijn in Italië (pagina 30);

2) de bewoordingen van het rapport zijn zeer voorzichtig ("can face obstacles", "some asylum seekers" en *"Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura."*, p. 83-84) en

3) de in beide rapporten geschetste omstandigheden lijken niet wezenlijk te verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de rechtspraak van het EHRM, zoals vermeld in de bestreden beslissing: *"Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer verzoekers voor internationale bescherming in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van verzoekers voor internationale bescherming, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).*

Ook in de arresten in de zaak A.M.E v. Nederland (13.01.2015, nr. 51428/10, §35) en de zaak H. e.a. tegen Zwitserland (07.06.2018, nr. 67981/16, §19) stelde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35)."

Bovendien, zoals reeds vermeld, is het beschermingsverzoek van de verzoekende partij nog steeds hangende bij de Italiaanse overheden en zijn er geen elementen om daar anderszins over te besluiten. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij deze fasen van aanmelding en formele registratie nog moet doorlopen, minstens zijn er geen aanwijzingen dat de verzoekende partij bij terugkeer onredelijk lang zal moeten wachten op de formele registratie van zijn beschermingsverzoek bij de bevoegde Questura.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bij overdracht aan Italië niet opnieuw toegang zal hebben tot de asielprocedure en/of haar asielprocedure niet zal kunnen verzetten. Zij brengt evenmin concrete gegevens aan dat de asielprocedure niet adequaat zal zijn of geen voldoende waarborgen zal bieden. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat, gelet op haar uiteenzetting, minstens schriftelijke garanties aangaande de correcte behandeling dienden te worden gevraagd aan de Italiaanse overheden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.7. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht. Uit het AIDA-rapport blijkt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de opvangomstandigheden, hetgeen evenwel een probleem is waar alle verzoekers voor internationale bescherming in Italië mee te maken krijgen (pagina 48). De Raad wijst er vooreerst op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland.

Het EHRM bevestigde eind 2015 nog dat de algemene en structurele opvangsituatie voor asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 en 2018 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27; EHRM 15 mei 2018, nr. 6781/16, H. e.a. v. Zwitserland: *"The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers cannot be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above) and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country"*).

De bestreden beslissing motiveert dat het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het voormalige SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt.

Met het aannemen van het zgn. "Salvini-decreet" eind 2018, werd de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, beperkt tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Hierdoor zal verzoeker niet in een SPRAR/SIPROIMI-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen.

De beslissing motiveert verder dat het feit dat verzoeker zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het vroegere SPRAR en heden SIPROIMI-netwerk niet betekent dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Er wordt gewezen op de circulaire van de Italiaanse instanties van begin 2019 waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019). Met betrekking tot mogelijke aanhoudende druk wegens een grote instroom van immigranten via Italië, vermeldt de bestreden beslissing dat tussen 01.01.2019 en 08.09.2019 5709 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (cfr. <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/71220>). De verwerende partij besluit dat er momenteel geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen en dat er geen reden is om aan te nemen dat de voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. De bestreden beslissing wijst er ook op dat het OSAR-rapport, net als het voorgaande rapport van beide ngo's ("Is mutual trust enough? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy", 09.02.2017) verslag doet van personen met een kwetsbaar profiel en speciale noden, die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. Dit rapport specifiek heeft betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. Zoals hoger vastgesteld werd niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker zulke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Italië zal worden opgevangen. Wat betreft de verwijzing in het AIDA-rapport naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, waarin melding wordt gemaakt van een toename van het aantal Dublin-terugkeerders die aan Italië werden overgedragen binnen de algemene populatie van dakloze immigranten in Rome, merkt de bestreden beslissing op dat dit rapport geen informatie bevat met betrekking tot de hoedanigheden deze personen terugkeerden en of deze personen daadwerkelijk geen toegang verkregen tot de opvangstructuren. Verder wordt erop gewezen dat de omstandigheden verschillen van centrum tot centrum. Er is in het AIDA-rapport sprake van een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden, die gelijkwaardig zijn aan die in het voormalige SPRAR-netwerk ("However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia", pagina 100) Het AIDA-rapport vermeldt ook dat indien een aan Italië overgedragen persoon voor zijn vertrek uit Italië al in een opvangcentrum verbleef en dit verliet de betrokken persoon problemen kan ondervinden bij het

opnieuw verkrijgen van opvang ("If returnees had been placed in reception facilities and they had moved away, they could encounter problems on their return to Italy for their new accommodation request", pagina 57). Ook in het OSAR-rapport wordt hiernaar verwezen en wordt gesteld dat aan Italië overgedragen personen op deze manier worden verhinderd terug toegang te krijgen tot de opvangstructuren (pagina's 13 en 14). Wel kan de intrekking van opvang worden bevolen indien de verzoeker het opvangcentrum verliet zonder de bevoegde instanties –de diensten van de Prefectuur– van zijn of haar vertrek op de hoogte te stellen. De beslissing wijst erop dat artikel 20(1)a van de Opvangrichtlijn voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen kunnen beperken of in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen en dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast wordt erop gewezen dat een beslissing tot het niet langer verlenen van materiële opvang vatbaar is voor beroep ("Asylum seekers may lodge an appeal before the Regional Administrative Court (Tribunale amministrativo regionale) against the decision of the Prefect to withdraw material reception conditions. To this end, they can benefit from free legal aid", pagina 87). Wat betreft een rapport van Amnesty International met betrekking tot buitensporig geweld bij de registratie in de zgn. 'hot spots', wordt tenslotte opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker als Dublin-terugkeerder in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

Verzoeker voert aan dat slechts een kleine minderheid van de asielzoekers in Italië toegang krijgt tot opvang en het verkrijgen van het recht op opvang veelal afhangt van de gemeente waar men zich bevindt en of er in die gemeente een opvangproject bestaat. Opnieuw onderbouwt de verzoekende partij dit betoog niet met concrete rapporten of artikelen. Het is onduidelijk waarop zij zich baseert om dergelijke uitspraken te doen. Het komt de verzoekende partij nochtans toe om aan de hand van concrete en onderbouwde argumenten aan te tonen dat de motieven in de bestreden beslissing niet kunnen standhouden. De verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke.

Zo voert hij aan, onder verwijzing naar het OSAR-rapport dat er tekortkomingen zijn in de toegang tot de asielprocedure. Hij stelt dat zowel in Rome als in Milaan het maanden kan duren voor de formele registratie van de asielaanvraag rond is. Zij wijst erop dat tijdens deze periode, asielzoekers geen zekerheid hebben over een opvangplaats. Eveneens wijst hij op het AIDA-rapport en citeert hij de vaststelling dat de belangrijkste problemen die Dublin-terugkeerders ervaren wanneer zij terug worden gestuurd naar Italië betrekking hebben op de opvangcondities en mogelijke obstakels betreffende de toegang tot de asielprocedure, die echter problemen vormen voor alle asielzoekers. Hij wijst er verder op dat het AIDA-rapport 2018, onder citering van een paragraaf uit pagina 29 van voormeld rapport, en het OSAR-rapport melding maakt van een mogelijks lange termijn die zit tussen de aanmelding en de formele registratie van de asielzoeker. De Raad herhaalt dat uit het AIDA-rapport en het OSAR-rapport weliswaar blijkt dat er zich problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat om volgende redenen:

- 1) uit het AIDA-rapport blijkt dat er grote regionale verschillen zijn in Italië (pagina 30);
- 2) de bewoordingen van het rapport zijn zeer voorzichtig ("can face obstacles", "some asylum seekers" en "*Despite the aforementioned cases, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento. Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questure, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura.*", p. 83-84) en
- 3) de in beide rapporten geschetste omstandigheden lijken niet wezenlijk te verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. De Raad besluit dan ook dat de mogelijkheid dat zich problemen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek op zich niet volstaat om te besluiten dat Dublin-terugkeerders systematisch geen toegang krijgen tot de Italiaanse opvangstructuren. Bovendien, zoals reeds vermeld, is het beschermingsverzoek van de verzoekende partij nog steeds hangende bij de Italiaanse overheden en zijn er geen elementen om daar anderszins over te besluiten. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij deze fasen van aanmelding en formele registratie nog moet doorlopen, minstens zijn er geen aanwijzingen dat de verzoekende partij bij terugkeer onredelijk lang zal moeten wachten op de formele registratie van zijn beschermingsverzoek bij de bevoegde Questura.

De verzoekende partij wijst nog op een rapport van de UN Committee Against Torture van november 2017. De door haar aangehaalde passage handelt evenwel over de situatie in de zogenaamde hotspots. De verzoekende partij toont evenwel niet aan dat asielzoekers die op grond van de Dublin III-

Verordening aan Italië worden overgedragen, terug naar de Italiaanse hotspots worden gebracht. Er blijkt dus niet dat deze verwijzing dienstig is.

Het gegeven dat er geen gestandaardiseerde procedure zou zijn om asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Italië (opnieuw) op te nemen in het systeem, toont ook nog niet aan dat de verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal zijn om (opnieuw) opvang te verkrijgen. In het verlengde hiervan overtuigt de verzoekende partij ook geenszins dat zij dan terecht zal komen in de sloppenwijken of dakloos zal zijn.

De verzoekende partij wijst nog op een passage in het OSAR-rapport dat de toegang tot gezondheidszorg wordt belemmerd doordat asielzoekers niet altijd zijn geïnformeerd over hun rechten en de administratieve procedure om een gezondheidskaart te verkrijgen, maar hiermee wordt niet aangetoond dat zij geen toegang kan krijgen tot de medische zorgverstrekking.

Door het enkel wijzen op de mening van de auteurs van het OSAR-rapport, waarbij zij menen dat er systematische tekortkomingen zijn in het Italiaanse opvangsysteem voor asielzoekers waardoor opvang en toegang tot de asielprocedure niet altijd gegarandeerd is, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte of kennelijk onredelijk oordeelde dat er geen op schending is van artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie." De verzoekende partij toont niet in concreto aan welke elementen uit het rapport zouden kunnen aantonen dat het oordeel van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij niet zonder meer kan verwijzen naar of citeren uit de door verwerende partij gehanteerde bronnen zoals het OSAR-rapport, of op algemene wijze betogen dat niet blijkt dat zij zal kunnen worden opgevangen op menswaardige wijze, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij – die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. De verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar passages in een rapport dat ook door verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat dit besluit in casu steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is. Zij blijft op dit punt in gebreke.

Het rapport van de ngo's Danish Refugee Council/Swiss Refugee Council ("Is mutual trust enough ? the situation of persons with special reception needs upon return to Italy") doet verslag van zes gevallen waarin personen vanuit Denemarken en Zwitserland aan Italië werden overgedragen in de periode van april 2016 tot en met januari 2017. Vier daarvan waren gezinnen met minderjarige kinderen die na overdracht niet meteen in de daarvoor bestemde SPRAR-structuren werden opgevangen maar in andere vormen van opvang terecht kwamen. Dit rapport heeft, zoals de titel vermeldt, specifiek betrekking op de overdracht aan Italië van personen met specifieke noden. In casu maakt de verzoekende partij evenwel niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak zodanig specifieke noden heeft dat in haar geval sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin zij in Italië zal worden opgevangen. De situatie van de in het rapport gemonitorde gevallen is fundamenteel anders dan die van de verzoekende partij wat betekent dat dit rapport niet het bewijs levert dat de verzoekende partij na overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling te beurt zal vallen.

De verzoekende partij verwijst nog naar een getuigenis van een vrijwilliger die asielzoekers en migranten wilde helpen in Ventimiglia. Deze getuige wijst op de toenemende criminalisering van solidariteit in Italië. Met een dergelijke getuigenis toont de verzoekende partij andermaal nog niet aan dat de verwerende partij op basis van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat geen structurele tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor Dublinterugkeerders in Italië blijken. De specifieke situatie in de grensstad Ventimiglia, op de grens met Frankrijk, is ook niet zonder meer door te trekken naar de situatie in andere steden in Italië.

De verzoekende partij toont niet aan en uit de in de bestreden beslissing vermelde rapporten blijkt niet dat Dublin-terugkeerders automatisch en structureel verstoken blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. Uit het AIDA- en het OSAR rapport blijkt dat er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, maar niet dat er sprake is van structurele ernstige tekortkomingen. Uit het AIDA rapport blijkt verder dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

De uiteenzetting van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de door de verwerende partij hierbij gehanteerde bronnen niet langer representatief zijn voor de actuele en reële toestand in Italië.

2.2.8. De verzoekende partij brengt verder geen concrete argumenten aan die de voorziene motieven in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of ontkrachten. Zij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel is te beschouwen. De Raad bevestigt dat de recente rechtspraak van het EHRM stelt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). 2.2.9.4.3. De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat voor alle Dublin-overdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublin-terugkeerder zal belanden. De Raad wijst erop dat het feit dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, op zich niet noodzaakt dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 25, lid 2 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde. De verzoekende partij brengt geen concrete aanwijzingen aan dat zij bij aankomst in Italië zich niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor het verderzetten van haar asielaanvraag en voor het verkrijgen van bijstand en opvang en eventuele medische zorgen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat bijkomende garanties dienden gevraagd te worden.

2.2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk risico ten onrechte niet in rekening is gebracht. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk

dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze. Een miskennis van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die erop wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

2.2.10. Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig.

3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,
mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

C. VERHAERT